

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 15

Herfst 2023

Inhoudsopgave

	Redactioneel	1
Bestuur Kweeklust	Van de Burgemeester	2
Agnes en Peter Claessens	Pieter Ypma	4
Redactie Binnentuin	Monique Haleber	5
Gijs van Dalfsen	ALV voorjaar 2023	8
Gijs van Dalfsen	Cursus compost	10
Tineke van Bottenburg	Plantaardigheden	12
Marieke da Costa	Algemeen Werk	13
Else de Haan	Geheimzinnige draden	14
Aaron, 3 jaar	Tekening	15
Frank van Delden	Filippine	16
Gijs van Dalfsen	Bert breekt in	17
Marianne Tames	Stekjesmarkt 2023	18
Redactie Binnentuin	Oogst	19
Peter Moen	Het gras van de buren	20
Redactie Binnentuin	Nieuwkomers	22
Hans en Karin Boode	Amiens, Les Hortillonnages	24
Redactie	Jan Bijsterbos	25
Mariette Reus	Nieuw Land op tuin 112	28
Annette Karimi	The battle of the ring	30
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	32
Hans Hoenderdos	Bijzondere zonnebloem	33
Jeannette Voorneveld	Fruitwinkel op de Azoren	33
Marieke da Costa	Courgettes	34
Tineke van Bottenburg	Een kweekkasje op de tuin	35
Hans Krabbe	Gedicht	37

Redactioneel

Na een afwisselend tuinjaar, met als bonus een fraaie lange nazomer, is het nu echt herfst aan het worden. Voor je ligt, heel toepasselijk, het Herfstnummer van de Buitenpost. Het Winternummer 2022-2023 kwam pas in Mei uit, een Zomernummer zou daar te snel op volgen, dus hebben we de uitgave van deze editie wat opgeschoven. We komen voortaan uit met een Lentenummer en een Herfstnummer.

Het is bijna het einde van het tuinseizoen, er kan weer veel geogst worden en dat geldt ook voor de redactie. Dankzij boeiende en grappige bijdragen van de Kweeklustigen ligt er weer een veelzijdige Buitenpost. Er wordt verslag gedaan van het wel en wee binnen de vereniging, zoals de ALV, de Stekjesdag en de Oogstdag. Een mooie herinnering van Agnes geeft kleur aan het afscheid van Pieter Ypma.

In interviews worden twee tuinders in de spotlights gezet die zich, voornamelijk in stilte, hebben ingezet of inzetten voor de vereniging. Op deze manier krijgen ze voor iedereen een gezicht. We maken kort kennis met twee nieuwe leden, allebei enthousiast. Van hen gaan we vast meer horen.

Er zijn mooie verhalen over hoe tuinders met een plan en met geduld iets moois van hun tuin hebben weten te maken en ook nog eens goed hebben kunnen oogsten. Lees het verhaal over de Appelboom, over het Nieuwe Land en over het kweekkasje. Er zijn weer verhalen over hoe leuk het is om van de kennis van anderen gebruik te maken en er mee verder te gaan, zoals de oplossing voor de geheimzinnige draden en het verhaal over de Appelwortel. Duurzaam tuinieren en composteren blijft een item dat ons bezig houdt, zie het verslag van de workshop van Peter Moen en de update over de compostbak. Onrust ontstond er afgelopen zomer over de diverse inbraken, ook Bert maakte zich zorgen. En wat doe je als je in je vinger wordt gebeten?

De redactie, Tineke van Bottenburg, Gijs van Daltsen, Else de Haan. Ereredactielid, Loes Geraedts. Illustraties en cover: Gijs van Daltsen.

Van de Burgemeester en wethouders

Lieve Kwekelingen,

Hebben jullie, zoals ik, wel eens moeilijkheden of tegenslag ontmoet op je tuin? Wat een vraag, zullen jullie zeggen! Iedereen heeft dat toch? Dat is voorbij. Vanaf nu heet dat niet meer een moeilijkheid of een tegenslag, maar een uitdaging. Doorgaans is tuinieren voor ons een feest. Maar ieder moment kan er iets gebeuren, wat je niet verwacht. Een fruitboom die doorgaans vol vruchten zit, geeft er ineens de brui aan. Allerlei plantjes, hoe zorgvuldig ook in de grond gezet met een groot plantgat en de juiste hoeveelheid voeding, slaan niet aan. Terwijl ik ze nog wel volgens advies van Wil Blüm met een kruisje gezegend had. Kwaad en moedeloos kijk ik dan naar kweekgras, zevenblad, heermoes en bieslookjes die zonder hulp van mij welig tieren.

Door het weer is dit tuinseizoen vol nieuwe uitdagingen geweest. Het begon allemaal best redelijk, maar eerste gewin bleek kattengespin. In juni kwam er een extreem droge hittegolf en juli werd zo nat als het in geen tijden geweest was. Met op 5 juli de storm Poly, die 's nachts ineens ontstond. Ik was heerlijk met een gerust hart gaan slapen. Toen ik wakker werd, ging het geweldig tekeer. Er was code rood en iedereen moest thuisblijven. Alle mobieltjes in de buurt gingen rinkelen vanwege het alarm en als gevolg daarvan begonnen alle honden te blaffen. In

goed vertrouwen had ik mijn zonnescerm laten hangen. De vooruitzichten waren immers niet zo slecht en verwachtingen komen vaak niet uit. Dat zonnescerm kon ik dus op mijn buik schrijven en nu heb ik een ander. "Ieder nadeel heeft zijn voordeel", zou onze voetballende filosoof zeggen. Oftewel geen moeilijkheid, maar een uitdaging.

Door dit alles had ik dit jaar een uitdagende moestuin. Vroege groenten zoals bietjes bleven heel klein en van mijn uien is niets terecht gekomen. Later werd dit goedge maakt door vele tomaten en een grote hoeveelheid pruimen en bramen.

Een hele uitdaging om die op te eten.

Ineke van de Pol.

*****

Kom ook naar **De Tuinwinkel**
Gratis koffie!

Korting!

Kopen
In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad
Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren
U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden
Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Wil, Marianna, Edo en Wim

Pieter Ypma

Agnes en Peter Claessen

Pieter Ypma is overleden, ik vond nog een leuke foto van ons tweetjes. Pieter en ik gingen weleens een dagje op stap, deze foto is genomen bij paleis Soestdijk.

We gingen ook weleens naar zee en namen Teuntje mee, Pieters vorige hondje. Gelukkig heb ik hem afgelopen zomer nog bezocht op zijn tuin, en die zag er prachtig uit, een klein paradijsje. Ik had lekkere Victoria appelflappen meegenomen want zijn twee vrienden die hem hielpen met de tuin die waren er ook. Was heel gezellig, maar Pieter was toen al heel erg achteruit gegaan met zijn ziekte.

Rust zacht Pieter, deze foto is denk ik van 20 jaar geleden.

*****

In memoriam Pieter Ypma

Pieter heeft met ontzettend veel plezier gewoond en geklust op Kweeklust, pannenkoeken gebakken voor de kinderen, plantjes gekocht en verkocht. De laatste jaren was hij er heel veel te vinden met zijn beste vriend Carlo Coupain. Samen zorgden zij voor de tuin. Ik heb hem, ik ben een goede vriendin van hem, heb geholpen met een paar keer beitsen van zijn 'nieuwe' huisje.

Helaas voor Pieter werd het voor hem steeds moeilijker om zelfstandig naar de tuin te komen, hij zat daarnaast al ruim 1,5 jaar in een verzorgingshuis in Amsterdam Oost.

Marja Baard

Meer dan tien jaar secretariaat

Interview met Monique Haleber

Redactie Binnentuin

Monique deed meer dan tien jaar alle secretariaatswerkzaamheden van Kweeklust. Brieven, uitnodigingen, vergaderingen, notulen, archiveren en waarschijnlijk nog veel meer. Ik praat met haar over die tien jaar en over Kweeklust. We zitten op een bankje achter het schuurtje van haar keurig onderhouden tuin. Het uitzicht op het weiland van de paarden van Bleijenberg is prachtig.

Na al die jaren het secretariaat van Kweeklust is ze nu gestopt. Dat was niet makkelijk, vertelt Monique. In het begin moest ze alles bewust loslaten. Nu, een paar maanden later, gaat haar dat beter af.

In 2011 kreeg ze de tuin. In die tijd nam Gabrielle (tuin 102) nu haar 'tuinbuurvrouw' haar een keer mee naar haar tuin, na het sporten. Monique schreef zich in, wachtte anderhalfjaar en kreeg haar huidige tuin, nummer 101. Vier jaar lang had de tuin braak gelegen. En dat was te merken. Het was een woestijn, vol met onkruid en een enorme hoeveelheid tegels – drie rijen bovenop elkaar.

Secretariaat

Twee jaar later vroeg Rein Voorneveld haar voor het secretariaat. Ze kreeg van Marinus Kooiman (tuin 4b) een paar mappen en een stickje met gegevens. De hele administratie van Kweeklust. Er stond weinig op papier. In de loop van de jaren werd de vereniging steeds meer gestroomlijnd.

Het uitzicht op de weilanden

Er kwam e-mail en er kwamen procedures en formulieren.

Ik heb met bewondering gemerkt hoe snel Monique altijd reageerde op vragen. Was het niet veel en zwaar, die drukste baan van het bestuur, als je ook nog de hele week werkt? Monique heeft het werk altijd met veel plezier gedaan, antwoordt ze. Ze vond het

leuk om zo betrokken te zijn bij het reilen en zeilen van Kweeklust. Ze leerde veel mensen kennen. Het leukste waren de vergaderingen met de commissies. In het begin waren het zelfs vergaderingen met alle commissieleden. Dat was wel erg veel. Later werden het alleen de voorzitters. Er waren geen vaste vergaderdata. Dat leverde nog wel eens problemen op met het vinden van een goede datum.

Dagelijks bestuur

Het team van het dagelijks bestuur was leuk. Ze vergaderden met zijn drieën ongeveer één keer per twee maanden. Ze is tevreden over de administratie, de realisatie van de tuinwinkel, over alle reglementen die nu klaar zijn en over de vergaderingen. Ze vindt het jammer dat ze niet meer tijd aan de vereniging heeft kunnen besteden: meer dingen doen voor de leden, zoals het organiseren van workshops, meer contact met andere tuinverenigingen, vergaderingen van de AVVN, en meer sparren met de voorzitter, die nu heel veel alleen deed. Maar ja, haar werk op de polisafdeling van een assurantiekantoor vroeg ook veel tijd.

Veranderingen

In die tien jaar is er veel veranderd. De belangrijkste verandering, vindt Monique, zijn de tuinders. Vroegers waren het allemaal 'echte tuinders'. Nu hebben ze bakken en trampolines, om maar wat te noemen. In het bestuur werd wel bezorgd gesproken over deze ontwikkeling. Worden we niet teveel een recreatiepark. Monique maakt zich er niet zo druk om. "Wie ben ik om te zeggen dat er geen schommel in de tuin mag? Als de tuin maar goed wordt onderhouden".

Kweeklust

Kweeklust is er voor de ontspanning, voor met de natuur bezig zijn en contact met andere mensen, vindt Monique. Ze vindt het goed dat ons park knetterig en gezellig is, dat het geen park is zoals in Driemond waar alles strak georganiseerd is met een grote afstand tussen de voorzitter en de leden.

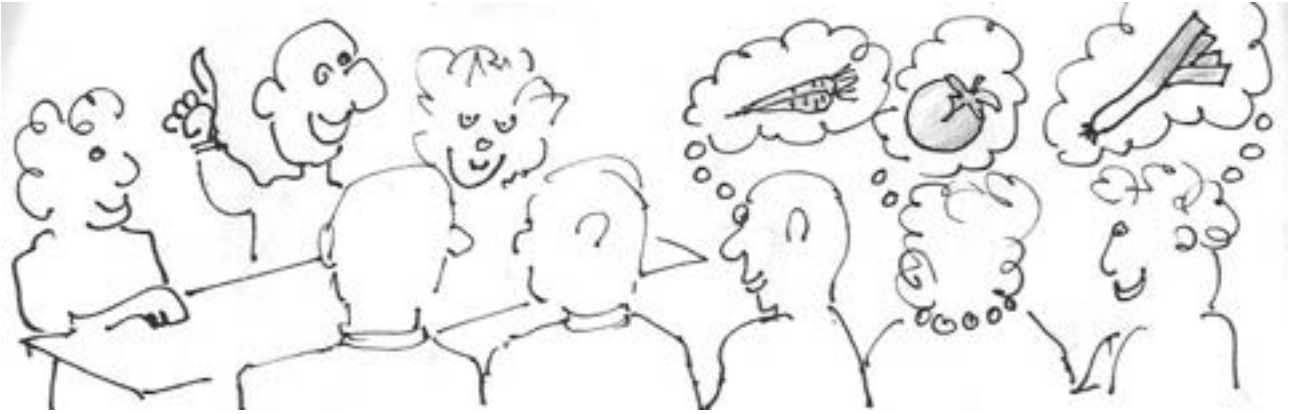
Er zijn clubjes. De oude garde wordt kleiner en er komt niets bij. Maar gelukkig is er wel contact met mensen van de oude garde en nieuwere mensen. Monique gaat straks theedrinken bij mevrouw Droogelman die al jaren een tuin heeft op Kweeklust, de oude garde.

Maar Kweeklust zou ook wel een wat grotere maatschappelijke functie kunnen hebben. Voor scholen bijvoorbeeld, dat kinderen kunnen zien hoe groenten groeien.

Na het secretariaat

En nu, met meer tijd voor de tuin? Monique had met haar vader al een werkverdeling. Dat blijft zo. Zij voor de bloemen, hij voor de groenten. Ze maken ieder jaar een plan voor de tuin. Haar kruidentuintje van dit jaar is totaal mislukt. Dat wordt volgend jaar weer iets anders. Ook die boom waar niets aan komt moet weg. Zo blijft ze bezig en daar geniet ze van. En verder: werk natuurlijk, en vooral heel veel sporten, liefst elke dag naar de sportschool.

Voor het nieuwe bestuur: veel succes toegewenst!

ALV voorjaar 2023

Of: Wie heeft er zin in een speculaasje?

Toen de avond al gevorderd was, gebeurden er toch nog onvoorziene dingen. Tot dat moment volgde de vergadering netjes de agenda, en hobbelde als een wagonnetje over het spoor. Verslagen werden goedgekeurd, begrotingen geaccordeerd, functionarissen benoemd. Er was van alles al voorbereid, dus zodoende. Misschien was het al wel tijd voor de pauze? Maar nee, "daar is het nu nog te vroeg voor...", dus eerst nog maar weer een agendapunt weggetikt. En nu dan? Nee, eigenlijk nog steeds te vroeg voor de pauze... De twee dames van Argos keken toe vanachter de bar, klaar om jus d'orange en thee te gaan inschenken.

Zodoende schoten we erg op. Tenslotte had onze voorzitter nog drie mails ontvangen, en wilde die voorlezen. Sommigen gingen rechtop zitten, anderen schoten wakker. Wat zou er in die mails staan? Ze stonden niet op de agenda... waar zou het over gaan? Men spitste de oren. En plotseling ging het over inbrekers, en moedige mannen in het holst van de nacht. Er was iemand die contributie had bedacht. Waarvoor dan? Ja, geen idee. En kon je je tuindienst niet afkopen als je

iemand betaalde? Het klonk een beetje als betaalde seks, wat moesten we daarvan denken? Maar ach, wat maakte het uit, je kon nu toch ook al iemand betalen om je gras te maaien!

De geest was uit de fles, en de vergadering ontwaakte. Mannen stonden op: wie durft mij in de rede te vallen!! Anderen vroegen zich af: hoe zouden we dan toch de Wifi eens kunnen gaan inrichten? Het ene idee was nog praktischer dan het andere. Dat zou de inbrekers niet in hun koude kleren gaan zitten, als ze op beeld werden gezet, dat was wel duidelijk. Vervolgens waren er mededelingen over compost. Daarvan blijken vele soorten en kwaliteiten te bestaan, en ook veel leveranciers, en er bestaat bijvoorbeeld ook compost met bermafval. Daarachter bleek nog een wereld van kennis verscholen te gaan voor de argeloze tuinder. Niet in de laatste plaats omdat waarschijnlijk compost de toegangsdeur is naar duurzaam tuinieren. Komt daarover binnenkort wellicht een workshop?

Wat heerlijk om over dat alles met z'n allen eens in de wilde weg te discussiëren. Tot dat punt waren we mensen geweest die naar een vergadering waren gekomen. Maar plotseling werden we een vereniging. Was het nu dan pauze? Nee, weer niet. De agendapunten waren op. De vergadering werd gesloten. De dames van Argos hielden nog de grote schaal met speculaasjes over. Wie wil er nog een?

Cursus Compost door Peter Moen

Gijs van Dalftsen, tuin 20

Naar mijn idee een historisch moment, deze lezing van Peter Moen - of was het nu een cursus? – over composteren. Bij mijn weten is dat nog niet eerder voorgevallen, zulke georganiseerde overdracht van inhoudelijke kennis. Ik zal het maar eerlijk bekennen, ik doe altijd maar wat. Ik probeer er het beste van te maken. Natuurlijk kijk ik wel altijd even over de heg bij Piet, om daar wat van te leren ('Hé, Piet heeft de capucijners al staan... dan zal ik er ook maar eens mee beginnen!'). Maar dit was andere koek. 15 leergierige kweeklustigen zaten in het Praathuis, klassikaal op stoeltjes in een kring, de blocnootjes paraat, de pen in de aanslag. Klaar om de paarden van Peter vast te leggen.

Peter demonstreert de compostzeef

Peter vertelde lachend hoe hij bij de ALV zijn vinger had opgestoken, zonder een duidelijk plan te hebben. Een plan bleek echter niet nodig. Niet alleen bleek Peter vreselijk veel kennis en ervaring paraat te hebben, maar daar nog ook smakelijk over te kunnen vertellen. Het werd een boeiend uur. Via de uitvinding van compost, de mineralen in de voeding van de plant, filosofische bespiegelingen over waar mensen en dieren zoal (chemisch) uit bestaan, en zijdelings het ontstaan van lijfeigenschap, verzeilden we allengs naar praktischer kwesties. Wat moet je niet op je composthoop gooien, wat wel...? Uit hoeveel bakken

zou je composthoop moeten bestaan? Moet je je hoop af en toe eens omscheppen? Er kalk op gooien? Iets anders?

We tuurden in emmers met door Peter meegebrachte compost, probeerden wortelonkruid-wortels te herkennen in petri-schaaltjes, en kregen een demonstratie van de compostzeef. De tijd vloog om, na afloop waren er nog vele vragen over. Hoe ziet zevenblad eruit? Hoe zit het met wormenbakken? Wanneer is de volgende lezing, of eh... cursus?

Die heeft ondertussen plaatsgevonden, alweer een zaaltje vol, met nieuwe nieuwsgierige composteerdere. Peter vertelde dat er ook nog een wandeling aankomt, langs de tuinen van Kweeklust, om na de theorie de composthoven ook in het echt te bezoeken.

*****

.....

Hij is er, de compostbak!

Gemaakt door de mensen van het Algemeen Werk, onder leiding van Peter Moen.

Een prachtige bak, met twee afdelingen. Speciaal en alleen voor het Algemeen Werk.

Plant-Aardigheden-Plannen, vervolg

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Het enthousiasme waarmee Koos en Wim Bosje in de vorige Buitenpost schreven over hun zoeken naar en experimenteren met nieuwe gewassen, zaden, bonen en knollen was inspirerend. Daar houd ik wel van, nieuwe dingen uitproberen, maar ja, ik heb mijn handen vol aan het een beetje op orde houden van mijn tuin. Aan op zoek gaan naar nieuwigheden kom ik nauwelijks toe. Dus ben ik bij Wim langs gegaan. In de kas en daar buiten groeiden de Patrijzenoogjes, de Sier-okra, de Dahlia's en de Appelwortel. Hij vertelde dat hij graag vaktijdschriften leest, maar zijn onderzoek vooral doet via internet. Ook heeft hij contact met collega-tuinders. En vervolgens gaat hij in zijn kas aan de slag. Van Wim's bereidheid niet alleen zijn kennis maar ook zaden/bonen/knollen te delen heb ik graag gebruik gemaakt. Zo heb ik nu mijn experiment 'Yacon', of Appelwortel. Het is een wortelknol, oorspronkelijk afkomstig uit Zuid-Amerika. De naam verwijst naar de licht zoete smaak.

Als klein stekje mijn tuin binnengekomen en inmiddels uitgegroeid tot een grote, stevige plant. De Yacon gaat de diepte en de hoogte in. Je kan hem dus goed planten bij een pompoenplant, die laag blijft. De plant is op zich al fraai met zacht fluwelen blad. Er zouden kleine gele bloemen moeten komen, maar die heb ik (nog) niet gezien. De wortels worden in de herfst (sommigen zeggen: na de eerste vorst) geoogst, ze worden zoeter als je ze een tijdje laat liggen. Je kan de Yacon zowel rauw eten als gekookt/gewokt. De gedroogde bladeren van de plant kunnen ook dienen als basis voor thee. Op internet staan verschillende recepten.

Ik kan niet wachten.

Algemeen werk

Deze schitterende foto ontvingen we van Marieke da Costa

Glimmende regenjassen, beslagen brillen, de hoofdpersonen staan dicht bij elkaar in het centrum van een natte groene wereld. Ze zijn *samen*. Op de voorgrond zie je waarom het gaat, een kar met gereedschap, krabbers en knippers, emmers, zakken, een heggenschaar. Als de opdracht was geweest: laat in één foto zien wat algemeen werk is, dan was deze foto eruit gekomen.

Je krijgt het gevoel dat het net het moment is waarop ze gaan beginnen, zelfs al zijn de regenjassen al nat. Het gereedschap is nog schoon, de dames staan te lachen, ze zijn er klaar voor.

Geheimzinnige draden, de oplossing

Else de Haan, tuin 14b

In de Buitenpost van afgelopen winter (2022-23) schreef ik over de draden die zich om mijn in de kas gezaaide bonen en om de eveneens in de kas gezaaide basilicum hadden gewikkeld. Ik ging ervan uit dat het de bonendraden waren die bij gebrek aan een bonenstok nu maar de basilicum hadden genomen. Maar... losknippen en verwijderen hielp niet. De draden bleven terugkomen. Wat was dit? Ik kon niet meer dan me verbazen.

Wim Borsje (tuin 103) stuurde mij de oplossing van dit raadsel:

Weet je inmiddels al waardoor de - door je heel mooi omschreven (dank je Wim) - warboel van je bonenplanten en basilicum is ontstaan? Na een blik op de foto kon ik mijn ogen maar nauwelijks geloven. Er is nog een 3^e plantensoort in het spel betrokken! Kijk maar eens op internet met als zoekterm "Cuscuta parasiet".

Een parasiet! Met de naam Cuscuta, of warkruid. Die arme bonen hadden er niets mee te maken. Cuscuta hoort bij de Windefamilie, waarvan sommige telgen ons maar al te bekend zijn -de haagwinde en de akkerwinde-. Maar ook de zoete aardappel hoort bij die familie. Er zijn dus ook nog prettige familieleden van de Cuscuta. Het kenmerk van parasieten is dat zij zonder contact met de grond op zogeheten waardplanten groeien. Ze beginnen als zaailing met een kleine wortel die afsterft zodra er een waardplant is gevonden. Ze zijn met een soort zuigmondjes -haustoria- verbonden met hun gastheer. Zo nemen ze alle voedingsstoffen die ze nodig hebben.

De basilicum heeft het ondanks deze ongenode gast goed gedaan. In de herfst zijn ze samen afgestorven. Hoe die kleine zaailing van Cuscuta in mijn kas heeft weten te komen, zal wel het raadsel blijven.

Cuscuta of warkruid. Gelukkig was het zo erg niet op de basilicum.

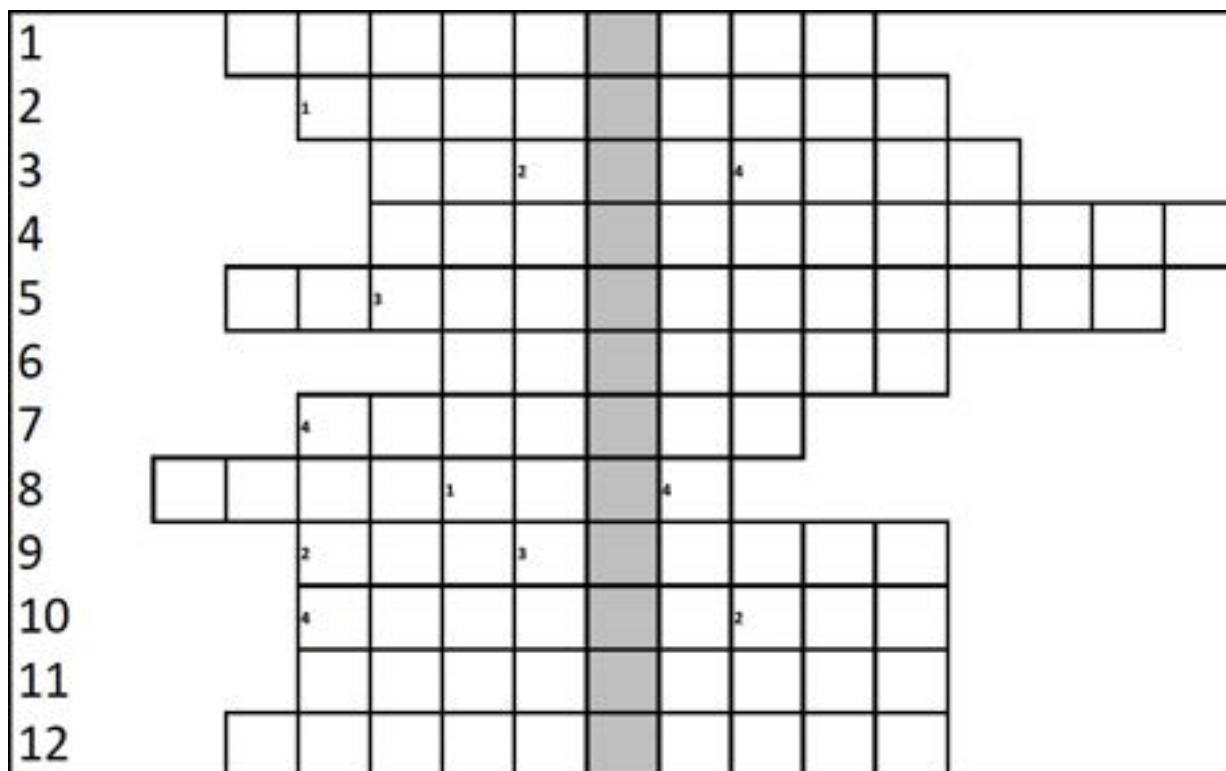
aaron 31.8.23

0000

Filippine

Vind de 12 woorden van de Filippine. In de vakjes met hetzelfde getal komen dezelfde letters. In de grijze hokjes komt het woord, te lezen van boven naar beneden. Stuur je oplossing –het woord én alle 12 woorden– naar de redactie van de Buitenpost.

1. Zomers hoofddeksel
2. Daar gaat men te voet
3. Ongewenst bezoek
4. Najaarskrokus
5. Les in vruchtbaarheid
6. Peen, uien en piepers
7. Roer me niet
8. Spitten met lange tanden
9. Apparaat alleen voor mannen?
10. Kamt de wol
11. Daar vallen spaanders
12. Het lekkerst als (de) koning geweest is

De oplossing van de Filippine in de Buitenpost 14 is: Lentekriebels. De winnaars zijn: Ineke van de Pol en de familie Met-Merks, met een eervolle vermelding voor Tim Tames.

Bert breekt in

De kostbaarheden van Kweeklust

Stekjesmarkt 2023

Op de eerste zaterdag van mei was er weer een druk bezochte Stekjesmarkt, georganiseerd door de Tuinwinkel. De partytent en de parasols waren weer neergezet, tafels met allerlei soorten stekken, plantjes van Van der Wurff. En natuurlijk weer heerlijke taart van de Winkelwerkgroep. Een succes!

(foto's Marianne Tames)

Oogst

+++++

Op zaterdag 9 september was het zover, het Oogstfeest van Kweeklust georganiseerd door Hieke en Ti, en met pittige soep gekookt door Ed, en lekkere quiches en hapjes die mensen hadden meegebracht. Op zich een historisch moment, ik kan me geen eerder oogstfeest herinneren. Terwijl dat me toch hét

moment leek voor een tuinvereniging. Om trots met je kampioen komkommer te pronken, en samen de oogst te vieren.

Dat laatste slaagde uitstekend, want het was reuze gezellig en iedereen bleef lekker zitten doorkletsen, tot ik als een van de laatsten overbleef, met Jan, en

met Ed die maar steeds mijn glas weer bijvulde.

Natuurlijk was er ook de oogst zelf, ik zou het bijna vergeten. Een kar vol prijsgroenten verdween na bewonderd te zijn uiteindelijk in de boodschappentassen.

Tenslotte was er de 'vreemde aardappelwedstrijd' met de hoofdprijs voor Gabriel (9 jaar) en zijn aardappel genaamd 'mannelijke in de maan'.

HET GRAS VAN DE BUREN

De tuin die me opvalt ..

Allereerst dank aan Tim voor het doorgeven van het 'stokje'. Ik neem het graag van hem over.

Het was overigens vooral de wens van Kristien om aan een volkstuin te beginnen. Zij stond dan ook op de wachtlijst. Tuin 131 staat nog steeds op haar naam. Al snel werd het een project van ons tweeën. Wat ik me van het begin vooral nog goed kan herinneren is het dagenlang spitten naar wortel-onkruid als Kweek en Haagwinde en het bodemonderzoek dat we hebben laten doen.

Dat eerste, het spitten naar onkruid zal iedereen wel herkennen, het tweede, het bodemonderzoek, kan ik iedereen die aan een tuin begint van harte aanraden. We leerden daarmee onze tuin en vooral de bodem goed kennen.

De manier waarop wij tuinieren en de principes die wij volgen zijn al in eerdere stukjes aan de orde gekomen. In een notendop komt het neer op: niet spitten maar loswoelen van de grond, zoveel mogelijk eigen compost, in de winter de grond met bladeren bedekt houden en/of inzaaien met iets waardoor de grond geworteld blijft. Kortom: 'in de tuin leven bacteriën schimmels, insecten, wormen en spontane rakkers die wel eens onkruid worden genoemd, leer er mee leven en maak er zo veel mogelijk gebruik van'.

Na een aantal jaren zakte de belangstelling wat weg. De nadruk kwam te liggen bij het vele werk dat jaar in jaar uit erg op elkaar begon te lijken. De tuin was klein en door een onhandige driehoekige vorm was er niet veel ruimte voor ons zelf. We gingen eigenlijk nooit naar de tuin om gewoon lekker niets te doen, even gewoon weg te zijn van huishouden, rekeningen en e-mails waar wat mee moet en dynamiek van kinderen die huiswerk moeten maken maar dat liever niet doen.

Onze buurvrouw Hanneke, met wie we het erg goed konden vinden bood uitkomst. Ze wilde gaan stoppen en omdat ik inmiddels ook op de wachtlijst stond kwam ik in de gelegenheid haar tuin over te nemen. Toen was er in eens een huisje om te schuilen bij een regenbui of om thee te zetten en soep op te warmen. Een klein terrasje om van de thee

en de soep te genieten en een geweldige oude appelboom met weldadige schaduw. Zo kwam er weer een nieuw perspectief in ons volkstuinavontuur. Om dat uit te leggen is de appelboom een goed voorbeeld. Hanneke had hoog opgegeven over de vele heerlijke appels, maar daar bleek het eerste jaar dat de boom aan mijn zorg was overgedragen niet veel van terecht te komen. Een paar schamele rode appels die al snel aan de boom begonnen te

schimmelen. Zou het echt daarbij blijven? Dat kon gewoon niet waar zijn! We hadden ons voorgenomen om van 'Hannekes tuin' een meerjarig project te maken. De appelboom paste daar perfect bij. Het onderhouden van een achterstallige, beetje verwaarloosde appelboom is toch al iets wat je over enkele jaren moet uitsmeren. Zo kwam er een boek, nieuw gereedschap en een plan. Ziedaar het perspectief. Onder het motto: niet te snel; maar ook niet te voorzichtig ben ik aan de slag gegaan en het resultaat is er. Sinds een aantal jaren eten we in oktober bijna elke dag appeltaart. Een succes is het nu al, maar er is ook een raadsel. We weten helemaal niet welk ras het is. Zelfs navraag bij de Universiteit Wageningen heeft niets opgeleverd. Maar ja, als volgens Shakespeare een naam van een roos er niet toe doet geldt dat zeker ook voor een appel.

Ik draag het stokje graag over aan Eva (tuin 127). Ik bewonder de wijze waarop ze van de structuur van de tuin die ze heeft overgenomen gebruik maakt en deze langzaam maar zeker naar haar hand gaat

zetten. Of zie ik het verkeerd? Ik ben erg benieuwd naar haar verhaal.

Peter en Kristien, tuin 131 en 130

Nieuwkomer

Redactie Binnentuin

Op nr 7b aan het Hermelijnpad is een nieuwe tuinder: Marisa Zuidam.

Marisa is geen onbekende op Kweeklust, ze had in 2014 al een tijdje een tuin, maar heeft die al snel weer moeten opzeggen; in combinatie met een drukke baan en een druk huishouden met een gezin met twee opgroeiende kinderen kon ze te weinig tijd inruimen om te tuinieren. Nu een nieuwe start, want tuinieren doet ze graag, ze had al in 1994 een volkstuin in Amsterdam. Haar huidige tuin is klein, Marisa legt zich voorlopig toe op een bloemen- en fruittuin, haar

tomaatjes kweekt ze voorlopig nog bij haar woonhuis. Ze werkt full-time, als re-integratiemanager bij de KLM, ze kijkt er naar uit om regelmatig even naar de tuin te gaan om wat in de grond te wroeten of alleen maar rustig even te zitten en van de stilte te genieten.

Nieuwkomer

Redactie Binnentuin

Op tuin 25, Hoofdpad, is ook een nieuwkomer, Ems Willems.

Ems kreeg de tuin eind mei, eigenlijk was het seizoen al in volle gang. Het was een tuin met flink wat achterstallig onderhoud, dus het kostte enig tijd voordat de tuin een beetje begon te lijken op 'wat ze wilde'. Er is naast de sloot een strook voor de moestuin en er is een mooi stuk voor bloemen. Op het terrein staat een kasje en een krakkemikkig huisje. Ems is tevreden met wat er is en gaat er zeker van genieten, ook al is het voorlopig vooral onkruid wieden en ordenen.

Marieke, haar hulpvaardige tuinvriendin (achterin de foto in beeld), weet van aanpakken en gelukkig ook veel van tuinieren. Ems is kunstenaar, werkt veel met bloemen (zie www.Frozenflowers.nl) en zal op haar tuin dus zeker ook veel ruimte houden voor bloemen. Daarnaast wil ze zich toeleggen op vergeten groentes.

Amiens – Les Hortillonnages, *Groeten uit Amiens*

Hans & Karin, tuin 22

Als tuinder moet je als je in Amiens bent natuurlijk wel Les Hortillonnages bezoeken: 300 hectare aan moerastuinen - een soort klein Venetië in de Sommevallei. Het werd ontwikkeld in de Middeleeuwen (waarschijnlijk vanaf de 12e eeuw) om bruikbare velden voor tuinbouw te creëren. Vooral prei, kool en wortelen werden verbouwd. Tegenwoordig zijn er nog maar een paar Hortillons (het Picardische woord voor tuinbouwer) die de zwarte en vruchtbare grond bewerken. Zij verkopen hun producten op de zaterdagse (water)markt in Saint-Leu. De overige eigenaren hebben vooral een sier- en recreatietuin, met al dan niet een deel moestuin.

Wij hebben in een traditionele hoornboot met gids een tochtje door het gebied gemaakt. De gids sprak echter zo rap Frans dat de helft van de geschiedenis en verhalen aan ons voorbij ging. Gelukkig kregen we een aantal zaken wel mee: de

meeste tuinen zijn alleen per boot bereikbaar. Elk jaar wordt een prijs uitgereikt aan de mooiste tuin: zij krijgen een soort tegel uitgereikt die dan ergens langs de waterkant wordt opgehangen. In de jaren zeventig wilde men een weg door het gebied aanleggen, maar gelukkig heeft men dit weten te keren. Zonde van alle (bijzondere) fauna en flora die hier aanwezig zijn. Het was een leuk en leerzaam tochtje!

Jan Bijsterbosch

Redactie

We zien hem vaak bezig, overal op Kweeklust. Jan Bijsterbosch, al sinds jaar en dag verantwoordelijk voor het water en de elektriciteit op ons park. Nieuwe aansluitingen, en reparaties bij bestaande. Vooral de laatste tijd heeft hij het er druk mee.

De redactie van Buitenpost vond dat het hoogtijd werd aandacht te geven aan de stille krachten van onze

vereniging. Zonder ophef, vrijwel dagelijks zorgen ze dat wie dat wil water en elektriciteit krijgt en blijft krijgen. Dus op naar Jan Bijsterbosch.

We vinden Jan bij zijn huisje met de mooi geschilderde luiken op tuin 2a. Daar is hij vrijwel dagelijks. De bloemen en de groenten in zijn tuin staan er mooi bij. De bonen zijn bijna op, maar is verder nog genoeg: bieten, wortelen, aardappelen, koolrabi. Naast die tuin heeft Jan nog een andere belangrijke taak. Leidingen leggen, leidingen onderhouden en -niet onbelangrijk- problemen met elektriciteit of water oplossen. Leidingen leggen is niet nieuw voor Jan, dat deed hij vroeger, tijdens zijn betaalde werkzame leven ook al. Maar dan geen elektriciteits- of waterleidingen, maar roestvrijstalen buizen. Hij heeft overal gewerkt, vooral in de voedingsindustrie: een melkfabriek, de Jamin ijsfabriek, bierbrouwerijen. Toen hij met pensioen ging zocht hij een bezigheid. In Olst, waar hij geboren is, had iedereen een tuin. In Kweeklust ging hij dus een beetje terug naar zijn *roots*.

Zijn eerste tuin, 15 jaar geleden, was nummer 10b, nu van Jacolijne Coops. Tuin nummer 2a is nu al sinds 2012 zijn plek.

Elektriciteit en water

Rein Voorneveld (in 2018 overleden) (tuin 7c, waar zijn vrouw Jeannette nu nog de tuin heeft), en Dries de Jong (tuin 107) deden samen het water en de waterleidingen. Degene die de elektriciteit deed, was plotseling verdwenen, vertelt Jan. Hij weet ook niet wie dat was. Tijdens het tegelen vroeg Wim Borsje, destijds voorzitter van Kweeklust, zijn hulp bij het installeren van twee nieuwe kasten. Dat was, zo'n 13 jaar geleden, het begin van zijn jarenlange werk in de Commissie Water en Elektriciteit, ook genoemd de Energiecommissie. Tegenwoordig bestaat de Commissie uit Mathijs de Mooij (tuin 31), Ben Tames (tuin 10a) en Dries de Jong (tuin 107)

Jan werkt altijd alleen en vindt dat prima. Dat is hij gewend. Het is leuk werk, maar aan druk heeft hij een hekel. Steeds meer mensen willen stroom en sommigen willen dat meteen, morgen. Dat is vervelend.

Eigenlijk vindt Jan water leuker. Dat is ook eenvoudiger. De laatste tijd is hij daar veel mee bezig. Het kost hem soms dagen en als het af is, zie je er niets meer van. Een geul graven, leidingen erin en zand erover. Alsof er niets is gebeurd. De waterleiding, links langs de Vossenlaan heeft hij samen met Ben vernieuwd. Dat was hoognodig vanwege lekkages. Rein had al eerder de rechterkant gedaan. Tom Verburg (tuin 26) heeft de kasten voor de verdeelstukken – de manifolds- van de waterleiding gemaakt. Vroeger was er nog geen waterleiding voor de individuele tuinen. Er waren een paar kranen waar iedereen water kon halen. Maar dat was voor Jan's tijd.

Jan doet al deze werkzaamheden met plezier. Zijn er ook vervelende dingen? Over deze vraag moet hij lang nadenken. "Ja, als iemand een kabel heeft doorgeknipt en ik ben er niet, dat is vervelend"

De Commissie Water en Elektra is niet Jan's enige commissie. Hij is ook nog lid van de Tuincommissie. Hij was jarenlang voorzitter en zat ook in het Bestuur.

Jan is van nog meer markten thuis. Hij doet fijn timmeren op de Creatieve Groep in het Fort. Hij heeft modelbootjes gebouwd, van hout

en van kunststof. Zat in een 'Vaargroep' die met die bootjes in Rotterdam en op de Gaasperplas voer. Radiografische bestuurd bootjes,

soms ook met zeilen. Nu mag dat helaas niet meer, vanwege mogelijke vervuiling.

Vroeger

Toen Jan nog een tuin had op het Hazenpad (tuin 10b) was het daar net een dorp. Met Co van Gent (tuin 11, nu van familie Boughene), Rein Voorneveld, Wil Blüm (tuin 9b) en Dries 'deden' ze

vaak een bakje koffie of een borreltje. Nu is dat veel minder. Voor hem is het verenigingsgevoel weg. Dat is niet alleen bij Kweeklust het geval. Ook op de Creatieve Club in het Fort is dat gevoel weg. Er wordt bijvoorbeeld niet meer nagepraat in de bar.

Vroeger woonden ook veel meer mensen de hele zomer op Kweeklust. En steeds minder mensen bieden spontaan aan om te helpen, met het tegelen rond de winkel bijvoorbeeld. Ook de manier waarop de tuinen gebruikt worden verandert. Minder groenten verbouwen bijvoorbeeld en meer recreatie. En ook de bomen worden veel te groot en te hoog. Ze nemen zonlicht weg. Jan moppert graag op deze ontwikkelingen. Maar zijn tuin en het werk aan water en elektriciteit maken hem toch gelukkig, zo te zien.

Nieuw Land op tuin 112

Mariette Reus

In verwondering kijken we om: wat een interessante tijd hebben we tot nu toe gehad op de tuin aan de Vossenlaan 112.

Vanuit goed permacultuur-principe besloten we eerst rustig de tuin te leren kennen. Met uitzondering van de vijver. Hoeveel de vorige bewoners er ook van genoten hadden, die moest met onze

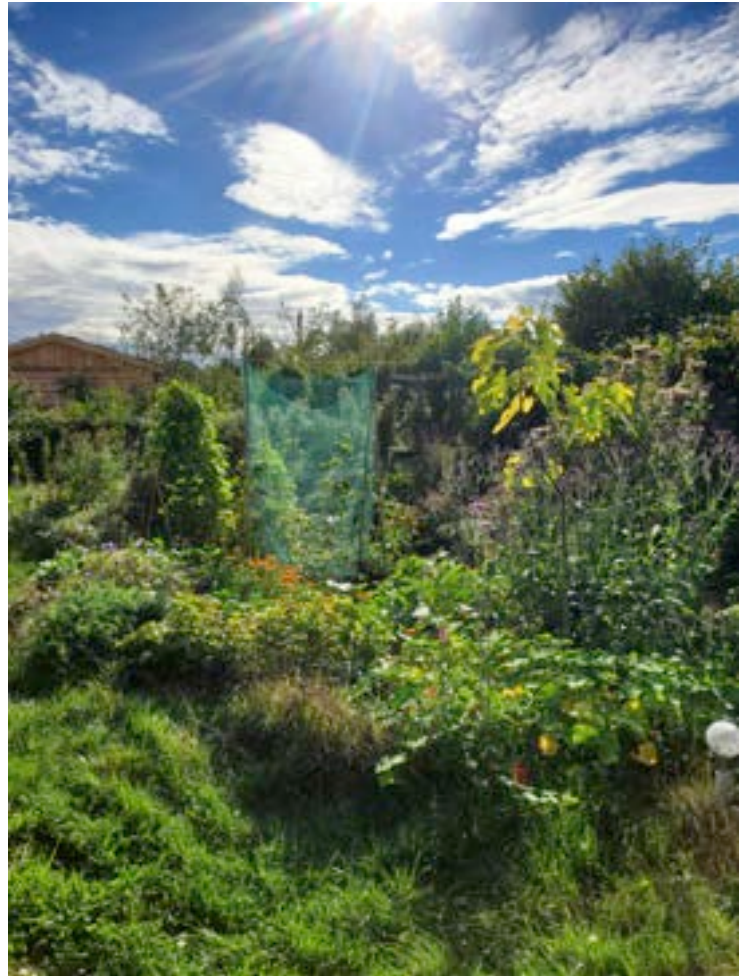
moestuinwens wel zo snel mogelijk wijken.

Vol goede moed zijn we de watermassa met verschillende pompen te lijf gegaan. Het najaar hebben we aangemodderd: te veel regen, te weinig krachtige pomp, te veel modder, etc. Uiteindelijk hebben we alle emmers verzameld die we konden vinden, en hebben

we de vijver handmatig leeggeschept. Daarna kon de hele compostemmer, al het snoeisel, en de resterende verenigings-tuinaarde met gemak in het ontstaande zwarte gat om een soort hugelkultuur-bed te vormen. Wat een mogelijkheden bood deze nieuwe landaanwinst!

Ondanks dat het zaad langzaam ontkiemde, de slakken in overvloed het Nieuwe Land bezochten, en de planten langzaam groeiden, hebben we sperziebonen, kievietsbonen, aubergines, courgettes en een enkele aardappel, aardbei en framboos kunnen oogsten. De sla kon rijkelijk

versierd worden met Oost-Indische kers, bieslook, peterselie en basilicum ;). En van de heerlijk ruikende, geneeskrachtige, salieblaadjes trekken we thee. Het werkt ontsmettend en wordt wel gebruikt tegen ontstekingen van met name de keel. Dit aankomende seizoen willen we meer fruitstruiken aanplanten, onderhoud plegen aan het huisje en beter leren omgaan met de beestjes die ook graag van onze oogst meegenieten.

Battle of the ring

Annette Karimi, tuin 117

Toen de vraag van de redactie kwam om een stukje te schrijven, bedacht ik welke ervaringen ik over mijn tuin nr.117 zou delen (voor wie het niet weet, dat is de tuin met de naam 'Het Einde' of 'Het Punt', want de tuin ligt aan het alleruiterste puntje van Kweeklust. Voor sommige herkenbaar als 'de tuin van Aalpol', de familie die mij voorging.)

Het moest een mooi stukje worden over 'de wonderen der natuur' of over mijn eigen Hof van Eden bij Kweeklust. Maar zoals een mooi gezegde luidt: *Life happens while your making plans.*

Op een goede dag was ik lekker in de tuin aan wroeten in de aarde, takken aan het wegsnoeien en onkruid aan het wegtrekken, onder een stralende zon. Een paar witte vlindertjes dartelden vrolijk rond. Op een paar meter afstand slenterden de paarden in de wei voorbij, zo nu en dan klonk een vrolijk gehinnik. Het tuinleven was meer dan goed...

Maar het volgende moment hoorde ik een snoeihard 'aaaauuuuu!' In een reflex liet ik het onkruid vallen uit mijn ene hand en de knipschaar uit mijn andere hand. Die 'au' kwam van mezelf, realiseerde ik me in een fractie van een seconde. Ik keek naar de hand waar een handschoen omheen zat. Aan de buitenkant was niet veel te zien. Terwijl ik dit bedacht, trok weer een vlijmscherpe pijnscheut door de ringvinger aan mijn linkerhand. Snel trok ik de handschoen uit om te zien wat de pijn veroorzaakte. Op de blote huid was niets te zien: niet de gebruikelijke langwerpige doorn die door de handschoen heen was gekomen. Ook geen raar wezen met een lange stekel, of andersoortig gedierte wat het op mijn weke vlees voorzien had.

De pijn trok weer een beetje weg en ik pakte de handschoen weer op. Intussen trokken allerlei rare sensaties en prikkelingen door mijn vinger heen. 'Dit is geen gewone stekel of prik waarvan ik er al tientallen heb gehad', bedacht ik. Een half uurtje later werd het lostrekken van onkruid steeds pijnlijker. Toch maar weer eens die handschoen uittrekken. Dat zag er niet fraai uit...de vinger was flink gezwollen. Een veelbetekenend detail: er zat een dierbare ring aan die vinger. Ik wist, die krijg ik er al niet meer af met die flinke zwelling. 'Dan maar wachten tot de ringvinger weer zijn gebruikelijke vorm aanneemt', dacht ik nog hoopvol, en ik ging naar huis.

Het thuisfront reageerde met een zucht: er zijn al een hoop gekneusde, beschadigde, verbrande en open vingers voorbij gekomen. Op de vraag hoe het zo is gekomen, moest ik het antwoord schuldig blijven. Graag had ik een of ander 'monsterlijk insect' genoemd, dan was de schade nog beetje heroïsch geweest.

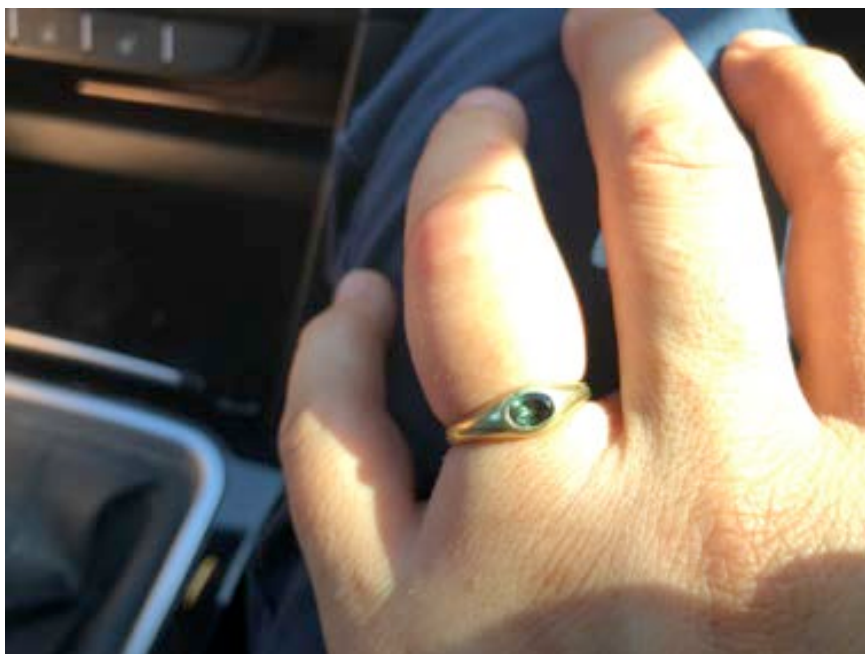
's Avonds begint de hand pijnlijker te worden. De ringvinger verkleurt met een donkerblauwachtige ring om de knokkel.

's Nachts word ik een paar maal wakker, de gebolde huid van de vinger staat strak en klopt. Die ring moet eraf, maar dat wil ik niet. De volgende dag wacht ik nog tot de middag. Tot de huid zo strak staat dat nog langer wachten op een spontane vermindering van zwelling onverantwoord is. Mijn omgeving denkt dat een afstotingsproces van mijn vinger al is begonnen.

(Disclaimer, we zijn thuis een beetje dramatisch).

Tangetje

'Verdorie', mompel ik en met tegenzin strek ik mijn hand uit naar het vervaarlijke tangetje. Het kost aardig wat moeite en pijn om deze onder

de ring te krijgen. Maar een paar 'au' en 'iehhhhh's' verder is het dierbare sieraad dan toch echt naar de Filistijnen. Een paar uur later trekt de verkleuring een beetje weg. Weer een dag later neemt de zwelling af. Het moge duidelijk zijn, de vinger is gered, maar 'the battle of the ring' heb ik verloren..

Drie weken later is de vinger nog steeds niet 'de oude'. Tuinieren is niet zonder gevaar.

Dier spotters

Dier spotters

Kijk eens, wat een aardige mot uit mijn zak komt gekropen. Welke mot is het? Geen idee, kom daar maar eens achter. Er zijn wel erg veel soorten motten. Motten zijn 'de bijen van de nacht', lees ik op internet, en ze bestuiven net zoveel planten. Maar ze zijn lang niet zo populair als de bij. Hun foto's staan vooral bij reclames van

bestrijdingsmiddelen. Tja, nachtdieren, we weten niet veel van ze. Of is het toch geen mot... is het een snuitkever misschien?

De Veenmol, die wilde ik al langer eens laten zien. Schitterend toch, dit monster?!

Geruchten dat hij op Kweeklust is gezien. Gelukkig is hij maar 5-7 centimeter. Eigenlijk wel weer groot voor een insect (larve). Leeft onder de grond, knaagt aan wortels, dus onze vriend is het niet. Maar vrees niet, hij is zeldzaam, stond tot voor kort op de rode lijst van beschermde soorten. Je wortels zijn veilig. Waarschijnlijk.

Een bijzondere zonnebloem

Hans Hoenderdos, tuin 2b

Na jarenlang kruisen is het ons gewaardeerd Kweeklustig lid Savo Stojanovic gelukt om een pitloze zonnebloem te creëren.

Door gebrek aan zaad weet hij alleen niet of deze mooie bloem volgend jaar opnieuw zijn tuin zal verrijken.

Een fruitwinkel op de Azoren

Jeannette Voorneveld, tuin 7c

In een dorpje op de Azoren (9 eilanden in de Atlantische oceaan), gezien voor een dorpswinkeltje.

Allemaal rieten mandjes, voor de winkel, waarin het fruit en de groenten zo netjes zijn gerangschikt, vind ik. Heel aantrekkelijk, ik kan er eigenlijk niet voorbij lopen zonder iets te kopen. De uitstraling is kleurig, en netjes, met liefde voor het werk. Het is fruit dat je in Nederland ook kunt kopen, zelfs ook de Kaki.

COURGETTES

Marieke da Costa, tuin 6b

Ook dit jaar doen de courgettes het weer goed op Kweeklust. Mijn kookkunsten om dit groen te verwerken, gaan niet verder dan courgettesoep en courgette pastasaus. Maar er blijken veel meer mogelijkheden te zijn; via de Kweeklust app zie ik prachtige courgette rolletjes en wordt er een recept van courgette brownies gedeeld. En tijdens een open tuindag in Leusden staat er, naast de prachtige pluktuin, homemade "Courgettejam". Dat had ik nog nooit gezien. De mevrouw achter de tafel legt uit, dat het vooral lekker op een boterham met kaas is. Het smaakt fris en we kopen een pot. Op internet vind ik een recept van Buitenleven. En als ik besluit om nu echt afscheid te nemen van mijn courgetteplant, kan ik het niet nalaten om van dit mooie groen met zijn gele bloemen nog een plaatje te maken.

Recept Courgettejam

400 g geleisuiker speciaal
Pectine voor 250 g fruit
200 ml verse sinaasappelsap
800 g courgette
1 vanillepeul
Sap van 1 citroen

ZO GA JE TE WERK:

Rasp de courgette.

Meng de courgette met het sinaasappelsap, de suiker, de pectine en de opengesneden vanillepeul.

Roer goed door en breng het mengsel aan de kook.

Als de jam kookt, haal je de vanillepeul eruit en voeg je het citroensap toe.

Kook twee minuten goed door onder voortdurend doorroeren.

Giet de jam in hete potjes.

Hartelijke groet, en eet smakelijk.

Een kweekkas(je) op de tuin

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Eind mei 2023 is het eindelijk zover: er staat bij mij een prachtig, donkergroen kweekkasje in de tuin. Het had wel wat voeten in de aarde.

Ik wilde graag een kweekkasje omdat ik om me heen zag hoeveel plezier anderen beleven aan een kas. Ik had zin in iets nieuws, in een goede plek om tomaten te kweken en te experimenteren met her en der

verzameld zaad, zonder dat het zaaigoed meteen overwoekerd wordt. En ik zoek ook naar een manier om iets minder zwaar te tuinieren. Genoeg redenen om op zoek te gaan naar een kas.

Ruimte maken: ik heb al bijna twintig jaar deze tuin. Het is een gemengde tuin met groente, zacht fruit, groot fruit, bloemen en een grasveldje onder de pruimenboom. De structuur is in de loop der jaren ontstaan en is zoals ik hem wil. Ik had de kas op mijn groentetuin gepland, daar was ruimte. Maar van hogerhand bleken er bezwaren tegen deze plaats. Een andere plek betekende veel vaste

planten weghalen/verplaatsen. Daar had ik tijd en het goede seizoen voor nodig. Dus werd het hele project een jaar opgeschoven. Dit uitstel leverde wel twee inzichten op: een klein kasje was goed genoeg en een nieuwe kas (in plaats van eentje via Marktplaats) had het voordeel dat het tot mijn tuinhek werd afgeleverd en alleen maar opgebouwd hoefde te worden. Wat afgeleverd werd was net een grote doos Meccano; Frank en Jan hebben zich anderhalve dag uitgeleefd. En toen stond het er, het kasje, alsof ie er altijd al stond.

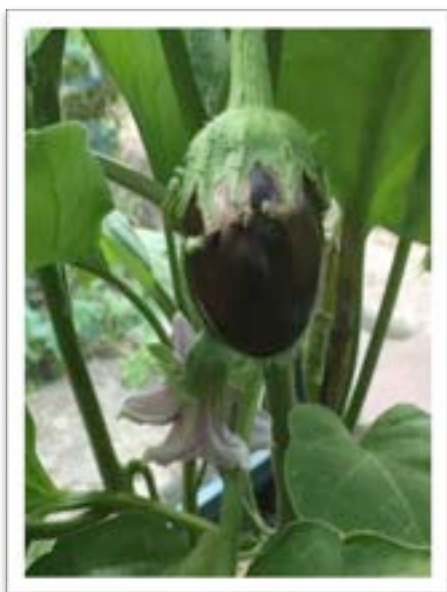

Van verschillende mensen kreeg ik zelf opgekweekte tomatenplantjes, basilicum, een Hongaarse paprika, een lila pepertje. Ik kocht een aubergine - en een komkommerplant. Het kasje was snel vol. In de loop van de zomer kwamen eindelijk nog de zaden voor kousenband, maar dat is dit jaar niks meer geworden. De rest heeft het allemaal erg goed gedaan.

Dit eerste jaar was ik veel bezig met de kas, iedere dag ziet het er anders uit, het lijkt wel als of je de groei en bloei intenser meemaakt. De rest van de tuin moet worden gereorganiseerd, maar daar

kwam ik nauwelijks aan toe. Het verraste me dat de kas een kleine overzichtelijke en ordelijke oase bleek te zijn in mijn enigszins wilde tuin. En, je kan een kas niet zomaar zonder water laten, dus gedurende de zomer moest ik een oppasdienst regelen. Mijn experiment met mijn komkommerplant aan een touwtje met aan het eind een blokje over een stang (soort katrol) werkte goed.

Project geslaagd, er is nog veel te leren. Ik verheug me op een nieuw 'kweek-kas-jaar'.

Kauwen jullie zo zwarte veteranen
stap, stap, blik heen en weer links, rechts
speuren eendrachtig in slagorde
het weiland af naar wat leven.

Samen kammen jullie als een netenkam
het weiland uit wat rest aan leven.

Toch houden jullie er geen speuractie op na
jullie missen de vermiste niet.

Hans Krabbe, tuin 10c

Deze BuitenPost is geprint bij DSS Weesp
Achter de Grachten16, 1381 BN te Weesp
info@dssweesp.nl